

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๐

เราไม่ได้รอด

จากวัดเรานี้ไปห้วยทราย ๓ ชั่วโมงพอดี ไกลนะ ทางก็ดี พอไปนี่แวะกุมภวา ตัด
ศรีธาตุดอกวังสามหมอ พุงออกสี่แยกสมเด็จ เลยสี่แยกสมเด็จไป ๘๐ กิโลเมตรแล้ว
แวะเข้าวัด ไกล เราไปอยู่ห้วยทรายถึง ๔ ปี ห้วยทรายสงบดี อยู่ดีกินดี บ้านห้วยทราย
อยู่ทางด้านตะวันออก ภูเขาอยู่ทางด้านตะวันตก วัดอยู่ทางทิศเหนือของภูเขา จำ
พรรษาปีแรกเราขึ้นไปจำพรรษาบนเขากับเณรภูบาล เตี่ยวันนี้เป็นมหาแล้ว พอถึงเวลาที่
จะประชุมก็ลงจากภูเขาไปประชุมที่วัดดินเขา ทางผ่านแต่ก่อนไม่มี ลงจากภูเขาก็ก้าว
ดินเขา ไปอยู่นั้น ๔ ปี ๒๕๔๓ จำ(พรรษา)หนองผือ ๒๕๔๔-๒๕๔๗ จำห้วยทราย
จากนั้นก็มาเอาโยมแม่บวชแล้วไปจันท์ ออกจากจันท์ก็มาสร้างวัดที่นี่ ๒๕๔๙ จำพรรษา
ที่นี่ ได้ ๕๐ ปีแล้วสร้างวัด

ต้นไม้ใหญ่โตแล้ว แต่ก่อนไม่มี ถูกเขาทำลายทำสวน ป่าราบไปหมด ๕๐ ปีได้
ขนาดนี้ต้นไม้ เรียกว่าเป็นคนละโลกไปเลย มาอยู่ที่นี่ที่แรกเป็นป่าเบญจมาศป่าอะไร
พอมาสร้างวัดต้นไม้ก็ขึ้นขนาดนี้ ๕๐ ปี ดงต่อกันนะ นานี้ไม่มี เป็นดงต่อไปเป็นดงใหญ่
พวกหมู กวาง เก้ง หมู เสือ สร้างวัดที่แรกมันผ่านเข้ามาในวัด มันเดินผ่านทางที่เข้า
บ้านเสือโคร่งใหญ่ ก็ป่าเขานี้มันผ่านไปผ่านมา หายหมดนะเสือเหล่านี้ แรกๆ พวกหมู
พวกเสือโคร่ง ผ่านไปผ่านมา

ท่านแสวงดูว่าไปตายที่วัดเขาน้อยละมั้ง กลัวหมู ที่แรกมันออกมากุฎิเรา กุฎิเรา
เป็นกระต๊อบ พอมาเจอกุฎิเราเข้าดีสาม มันจะข้ามไปดง ข้ามไปข้ามมหาหมี่ใหญ่ แล้ว
มันเลาะไปเจอกุฎิท่านแสวง โอ๊ย ตัวใหญ่ตัวดำๆ เตือนหงายๆ มันออกมาหาเราแต่ยังไม่
ทันเห็นเรา เสียงมันดังโครมครามๆ มาเจอกุฎิเราแล้วก็เลาะไปเจอเอากุฎิพระแสวง
กุฎิมืดแต่กระต๊อบนะ พระแสวงยืนตัวสั้นอยู่ในกระต๊อบ มันออกมาเจอกระต๊อบมันก็
หลบอีกมันไม่ผ่าน หลบไปทางนั้นหมี่ใหญ่ มีสองสามตัวรอยมันผ่านไปผ่านมา เตี่ยวันนี้
หมดเสือไม่มี พวกสัตว์เนื้อหมด เขาตั้งอำเภอแถวนี้แหละดงใหญ่

วัดนี้สร้าง ๒๕๔๙ จำพรรษาที่นี่ เตี่ยวันนี้ ๒๕๕๐ ดูจะ ๕๒ ปีแล้วสร้างวัด สงัด
แถวนี้ไม่มีต้นไม้ เป็นพุ่มหมดเลย ใหญ่ขนาดนี้ต้นไม้ มันเป็นดงเก่าเขามาทำไร่ทำสวน
เตียนโล่งไปหมด พอเรามาสร้างวัดที่นี้มันขึ้นใหม่ะนี่ ต้นใหญ่ๆ ขึ้นใหม่หมดเลย
ประมาณ ๕๐ ปี พระก็ดูเหมือน ๑๒ องค์ ปีแรกมาอยู่ ๑๒ องค์ เราจำกั๊ด ๑๘ องค์
แต่ก่อนพระเณรมีจำนวนมาก ครูบาอาจารย์มี ไปอยู่กับครูบาอาจารย์องค์นั้นองค์นี้ พอ

องค์นั้นล่องไปองค์นี้ล่องไปก็ไหลเข้ามาหาเรา จาก ๑๘ รับ ๒๐ จาก ๒๐ เติลิตเลยเป็น ๕๐ กว่าตลอดมา

ครูบาอาจารย์แต่ก่อนอย่างหลวงปู่ขาว พระเถรก็ไปเต็มอยู่นั้น หลวงปู่ฝั้น เต็มอยู่นั้น หลวงปู่อ่อน เหล่านี้เต็มทั้งนั้นละ พอองค์นั้นล่องไปองค์นี้ล่องไปไหลเข้ามาๆ พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกถึงหลวงปู่ขาว ท่านเจ้าคุณอุปชฌาย์ท่านฉลาด ไปในงานอำเภอนหนองบัวลำภู ท่านสั่งเลยให้เราไปงานนี้ แล้วหลวงปู่ขาวก็ไปในงานนี้ คือท่านจะให้เราสององค์พบกัน พอไปท่านก็มาบอกเลยว่าวันนี้ไม่ต้องลงไปงาน ให้อยู่สบายๆ ท่านสั่งไว้หมด กระต๊อบหลวงปู่ขาวอยู่นั้น เป็นร้านอยู่นั้น ร้านเราอยู่ที่นี้ติดกัน

พอถึงเวลาแล้วเขาก็ลงไปงาน เราไม่ไป ท่านอนุญาตให้เป็นพิเศษเลย มหาบัวกับท่านขาวไม่ต้องไปจะได้พูดได้คุยธรรมะกัน เพราะท่านทราบอยู่แล้วว่าสององค์นี้เตรียมพร้อมที่จะคุยธรรมะกัน ไปก็เอาจริง ๆ เพราะเป็นโอกาสอันดีที่สุดว่างานนี้เถอะ พอสองทุ่มไปในงานเราก็เข้าไปหาท่านอาจารย์ขาวคุยธรรมะกับท่าน ไล่แต่ ก.ไก่ ก.กา ตลอดเลยการภาวนาของเรา จนกระทั่งสุดขีด เราเล่าคนเดียวตั้ง ๓ ชั่วโมง ลำดับลำดับของจิตเล่าถวายท่านหมด เอ้า ถ้าติดหรือข้องตรงไหนที่เล่าถวายครูบาอาจารย์ให้ว่ามาเลย สุดขีดเท่านี้ความสามารถของผม ถ้าว่าติดก็ติดอย่างตายใจเลย ไม่หาอะไรอีกแล้ว สุดขีดเพียงเท่านี้ หมดที่จะหา พูดอย่างเต็มเหนี่ยวเลยเรา

เราเล่าตั้งแต่ ก.ไก่ ก.กา เรื่อย ๆ ไปจนกระทั่งถึงที่สุดความสามารถของเรามอบถวายท่าน ท่านก็เล่าให้ฟังไม่นาน ท่านตอบรับเรา มีอยู่สองจุดเท่านั้นท่านว่า ท่านมหา ก็ผ่านไปแล้วโดยชอบธรรม ผมก็เป็นอย่างนั้นแหละ พอตีแม่ซีมันไปนั่งอยู่ข้างนอกซิ แม่ชียุวดี จันทบุรี เราไม่รู้ว่ามีสองคนกับท่าน มีฝากันอยู่ แล้วก็ตั้งที่นั่นอยู่ข้างล่างข้างนอก มันก็นั่งอยู่ที่ตั้งนั้นละ เราอยู่ในฝามันอยู่นอกฝา คุยอะไรมันก็รู้หมด พอเล่าเสร็จเรียบร้อยแล้วเบนคำพูดไปทางอื่น มันใครนี่นะ ดิฉัน ชื่อว่ายังงิ ยุวดี มาตั้งแต่เมื่อไร มาแต่สองทุ่ม โอ๊ย หมดดับเลย

แล้วก็ไปไม้ข้างนอก อู๊ย ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยได้ยินครูบาอาจารย์เปิดเผยธรรมะต่อกัน ท่านอาจารย์มหาบัวขึ้นก่อนสองสามชั่วโมง จากนั้นท่านอาจารย์ขาวก็ขึ้นจนกระทั่งจบ เบนคำพูดไปทางอื่นทางไหนแล้ว เห็นว่าเต็มอิมแล้วก็เลยกระแอม ท่านอาจารย์มหาบัวคงจะโมโหใหญ่ ใคร ๆ ยุวดี มาจากไหน มาในงานนี้แหละ มาแต่เมื่อไร มาที่นี้ มาแต่สองทุ่ม หมดดับเรากี่ว่า มันฟังหมดเลย คือไขต่อกันเต็มที่เลย ลงใจสุดขีดร้อยเปอร์เซ็นต์ด้วยกัน ไปในงานนี้ละ ขบขันดี เขาแอบนั่งฟังอยู่ข้างนอก เราก็ว่าเราถนัดใจซัดกันสองต่อสอง ที่ไหนได้เขาไปกินอิมอยู่ข้างนอก

พูดถึงเรื่องหลวงปู่ขาว ท่านเป็นอยู่ที่โรงชอด ท่านเล่าให้ฟัง ที่อำเภอแม่แตง หรืออะไรเชียงใหม่ ท่านบอกว่าไปเป็นอยู่ที่โรงชอด เราก็บอกตรงๆ เลยเราเป็นอยู่ที่วัด ดอยธรรมเจดีย์ ไม่มีอะไรค้ำกัน รื่นเริงบันเทิงกัน เพราะธรรมะทางภาคปฏิบัติผิดที่ ไหนจะรู้กันทันทีๆ เลย เราก็เล่าถวายท่านสุดขีดของเราเลย เราเป็นฝ่ายเล่าถวายท่าน ก่อน เสร็จอะไรก็มอบถวายท่านเลย จะขัดข้องอะไรก็ให้ครูบาอาจารย์ ไม่ต้องเกรงใจ ให้บอกมาเลย เวลานี้สุดแล้ว ถ้าว่ากำลังที่สุดจนกระทั่งไม่แสวงหาอะไรอีกแล้ว ถ้าหากว่าหลงก็หลงเต็มที่เราก็มองนั่น

ท่านก็ตอบรับด้วยความเป็นมงคล เออ ตายใจแหละท่านว่า ท่านก็เล่าของท่าน ย่อๆ นิดหน่อย เพราะอะไรๆ ท่านมหากี่เล่าไปหมดแล้ว ท่านเลยเล่าย่อๆ ให้ฟังนิด น้อย ท่านไปเป็นที่โรงชอดท่านว่า โรงชอดนี้อยู่ที่อำเภอแม่แตง เวลามันจะเป็นท่าน ออกไปอาบน้ำไปเห็นข้าวเขาเป็นรวงแก่แล้ว ท่านก็เอาข้าวมาพิจารณา ปัญญาขั้นนี้เป็น ปัญญาหมุนตัวเองนะ คือเจออะไรมันจะเป็นสติปัญญาขึ้นมาเพื่อแก้ตัวเองๆ ท่านเอา ข้าวมาพิจารณา เกิดเป็นข้าวแล้วก็หมุนไปหมุนมา เป็นข้าวแล้วเอาไปหว่านเป็นกล้าๆ ก็เป็นต้นข้าวแล้วเป็นข้าวแก่ ท่านก็หมุนไป วัฏวนของจิตก็เป็นอย่างนี้ๆ ท่านพิจารณา เลยบรรลุดธรรมในเวลานั้น ในคืนวันนั้น ท่านเล่าให้ฟังว่าโรงชอด เราก็เล่าถวายท่านว่าที่ วัดดอยธรรมเจดีย์

เวลาท่านจะจากที่นั่นไป มันแปลกนะท่านมหา ผมจึงระลึกได้ทันทีเลย อย่างต้น โพธิ์เป็นต้นไม้ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ เพราะฉะนั้นท่านถึงยกต้นโพธิ์เป็นคู่เคียงกันกับ พุทธศาสนา ท่านเห็นบุญเห็นคุณของต้นไม้ นั้น เราก็เหมือนกันเห็นบุญเห็นคุณของกุฎิ กระทบหลังเล็กๆ เวลาจำเป็นที่จะจากไป ไปแล้วยังหันหน้ากลับมาดูอีก เป็นความ อาลัยอาวรณ์ท่านว่า เพราะกุฎินี้เป็นสถานให้บุญให้คุณแก่เรา มันก็เข้ากันได้เลยกับต้น โพธิ์เป็นคู่เคียงของพระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม อย่างที่ท่านอาจารย์ขาวบอกว่า กระทบที่ โรงชอดเป็นที่ตรัสรู้ธรรมเหมือนกัน

เราก็วัดดอยธรรมเจดีย์ ธรรมดาแต่ก่อนพอไปถึงปีบจะขึ้นกุฎิกระทบหลังนั้น เลย เตี้ยนี้ขึ้นไม่ได้แล้ว กระเทือนใจตลอดไม่มีถอนนะวัดดอยธรรมเจดีย์ ของเราเป็น เวลา ๕ ทุ่มเป้งพอดีเลย โห ฟาดดินถล่มไม่ใช่เล่นนะ คือระหว่างจิตกับกิเลสพราวจาก กัน ระหว่างจิตกับกายกระเทือนมากนะ ตัวนี้กระเด็นเลยเทียว ฟุ้งเลย นั่นละที่ว่า เป็น เหมือนฟาดดินถล่ม ฟาดดินเขาก็อยู่ธรรมดาเขานั้นแหละ แต่มันเป็นระหว่างกายกับจิต ระหว่างกิเลสกับจิตขาดสะบั้นจากกัน แล้วจิตกับกายมันกระเทือนกัน กระเทือนไปหมด เลย โถ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย วัฏจักรวัฏจิตขาดจากกันนี้รุนแรงมากสำหรับเรา

องค์เหล่านั้นก็เป็นเรียบ ๆ อย่างท่านสิงห์ทอง องค์นี้เรียบ ท่านมาเล่าให้ฟัง เล่าจนกระทั่งถึงที่สุดของท่าน ที่สุดของท่านกับเราไม่มีอะไรค้ำกัน เวลาปฏิบัติมันค่อยละเอียดเข้าไป ๆ หมดยุคไป ๆ เลยกายเรียบเลยท่านว่า เลยไม่ทราบว่ามันลื่นเมื่อไร แต่ผลที่ปรากฏอยู่ทุกวันนี้เรียกว่ามันหายสงสัยทุกอย่างแล้ว เราพิจารณาตามที่ท่านเล่าให้ฟังไม่ผิดเลย แต่การดำเนินเป็นไประยะ ๆ ของท่าน ท่านบอกว่าเรียบ ๆ อันนี้ถ้าจะเทียบตามตำราที่ว่า สุขวิปัสสโก เตวิชโช ฉฬภิญโญ จตฺตปฏิสัมมัททปปีตโต กิริยาความไหวของชั้นรชของจิตนี้จะต่างกัน ท่านจึงบอกไว้ถึง ๔ อย่าง อย่างท่านสิงห์ทองเรียบไปเลย จนเจ้าของก็ไม่ว่ามันลื่นเมื่อไร เรียบไปเลย เวลามาเล่าผลเราก็ยอมรับว่าผลนั้นเหมือนกันหาที่ค้ำไม่ได้ เอาละกิริยานั้นก็ช่างมันเถอะ

ในพระอรหันต์ ๔ ท่านก็แสดงไว้แล้ว สุขวิปัสสโก นี้จำพวกหนึ่ง เตวิชโช ได้วิชา ๓ พวกหนึ่ง ฉฬภิญโญ ได้อภิญญา ๖ เป็นเครื่องประดับ นี้อันหนึ่ง แล้ว จตฺตปฏิสัมมัททปปีตโต นี้เป็นอรหันต์ ๔ จำพวก อยู่ในจำพวกไหนก็แล้วแต่ เป็นจำพวกที่ลื่นกิเลสด้วยกันนั่นแหละ เราก็ไม่ได้ค้ำท่าน ที่นี้เวลาท่านล่วงไปอัฐิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุ ประกาศแล้วนั้น ถ้าลงอัฐิกลายเป็นพระธาตุแล้วหมดปัญหาโดยสิ้นเชิง เปิดเผยแล้วในความเป็นอรหันต์ เปิดเผยเต็มที่

สำหรับเรามันรู้สึกจะมีแปลก ๆ ต่าง ๆ อยู่อะไรก็ดี เวลาเป็นนี้ก็เหมือนว่าฟ้าดินกลมเลย เป็นอย่างนั้นนะ มันกระเทือนหมด แต่ฟ้าดินเขาก็อยู่ธรรมดา มันเป็นระหว่างจิตกับกาย มันไหว ๆ อย่างแรง ระหว่างกิเลสกับจิตขาดสะบั้นจากกัน ระหว่างกายกับจิตทำงานต่อกันมันกระเทือนมากสำหรับเราเอง ตั้งแต่นั้นมาก็หมดปัญหาตั้งที่ว่า สนฺทิกฺขลิโก ครั้งสุดท้ายไม่มีอะไรอีกเลยตั้งแต่นั้นมา เวลาเป็นขั้นที่แรกก็หายสงสัยแล้วตัดสินขาดสะบั้นไปแล้ว ต่อมานี่มันจะมีอะไรมาแทรกอีกก็ไม่มีเลย หมดโดยสิ้นเชิง

นี่ละการปฏิบัติธรรม ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติอยู่มรรคผลนิพพานจะอยู่ที่ไหน ถ้าไม่อยู่กับโอวาทคำสอนของพระพุทธเจ้า อยู่กับพุทธศาสนา พุทธศาสนาคือตลาดแห่งมรรคผลนิพพานสด ๆ ร้อน ๆ ไม่มีกาลสถานที่เวลาล่วงเข้ามาทำลายได้เลย ขอให้ปฏิบัติเถอะ ที่มันไม่ปฏิบัติมันเที่ยวหาให้คะแนนตัดคะแนนของผู้ปฏิบัติด้วยความหน้าด้านหน้ามิดของมันซิ มันนำทุเรศนะเดี๋ยวนี้ อย่างที่เขาเล่าให้ฟัง มันระบุชื่อออกมาด้วยมันบอกว่ามันจะมาฟ้องเราว่าอวดอุตริมนุสสรธรรม อวดตนว่าได้เป็นพระอรหันต์

เราก็ไม่ได้อวดใครเราก็พุทธธรรมดากับลูกศิษย์ลูกหา ผู้มีเจตนาหวังอรรถหวังธรรม ดังพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลายสอนโลก ท่านก็สอนอย่างนั้น อันนี้ก็สอนแบบเดียวกัน ใครอาจจะมาฟ้องเราว่าเป็นสังฆา ปาราชิก ทางนี้ก็รับกันเลยว่าให้ยกมาทั้งโคตร ถ้ามีโคตรให้ยกโคตรมาเลยมาฟ้องหลวงตาบ๊วว่าเป็นปาราชิก เพราะอวดอุตริ

มนุสธรรม เราก็มีโคตรเหมือนกันเราก็บอก มันตกลงไปด้วย ก็มันไม่มีอะไรกับโลก ถึงจะว่าอะไรก็ว่าเฉยๆ เมื่อมันสิ้นสมมุติแล้วจะเอาอะไรมา มี คำว่าฟองสังฆา ปาราชิก มันก็ไม่มี เพราะอันนี้เป็นสมมุติ อันนั้นมันผ่านไปหมดแล้ว แต่นำมาเป็นสมมุติรับกัน ว่าให้ยกโคตรมามาฟองเรา ยกมาเฉยๆ ไม่มีอะไร ก็เป็นอย่างนั้น

ลงมันได้ถนัดกับจิตใจเรียกว่า สนุทธิฐิโก ชั้นสุดท้าย คือรู้ผลงานของตัวเองโดยสมบูรณ์แบบแล้วก็หมด พระพุทธเจ้าอรหันต์ท่านไม่ถามใคร พอตรัสรู้ขึ้นมาก็เป็นศาสดาขึ้นทันที สาวกตรัสรู้ขึ้นมาก็เป็นสาวกของพระพุทธเจ้าทันทีๆ เหมือนกัน ธรรมะคงเส้นคงวาหนาแน่นไม่มีอะไรเคลื่อนไหวคลาดเลย กิเลสก็เป็นกิเลสประเภทเก่า ธรรมะก็เป็นธรรมะประเภทเก่า ที่เคยแก้กิเลสให้ขาดสะบั้นมาตั้งแต่ครั้งพุทธกาลจนกระทั่งบัดนี้ ไม่มีคำว่าครีว่าล้ำสมัย นอกจากกิเลสมันหน้าด้านของมัน เพราะกิเลสเป็นตัวหน้าด้านมาแต่ไหนแต่ไร มันบอกว่าเวลานี้ศาสนาหมดเขตหมดสมัย ไม่มีบุญมีบาป ไปทำบุญทำบาปไม่ได้บุญได้บาปอะไร บาปนรกไม่มี สวรรค์ไม่มี อะไรไม่มี นี่พวกตาบอดที่สุตหนวกที่สุดหมดราคาค่าราคา ยังเหลือแต่ลมหายใจผอตๆ ตายแล้วจมเลย

จมที่ว่าไม่มีนั้นละ ลงไปตรงนั้นจะไปไหน ก็คนตาบอดมันจะไปที่ปลอดภัยอะไร มันก็ต้องไปหาอันตรายชั้ ตกหลุมตกบ่อชนไม้ชนเสาไปละชิ นั่นคนตาบอด จิตประเภทจิตบอดก็เป็นอย่างนั้น จิตของท่านผู้รู้แจ้งเห็นจริงท่านจะไปติดอะไร ไม่มีอะไร สมมุติสามแดนโลกธาตุผ่านได้หมดแล้ว แล้วจะมาโดนกับสมมุติตัวใดเป็นภัยละ ไม่มี

สดๆ ร้อนๆ พุทธศาสนาคือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน อยู่กับคำสอนพระพุทธเจ้า ให้ปฏิบัติตามนั้น สวากุขาโต ภควตา ธมฺโม สวดอยู่ทุกวัน ตรัสออกมาย่อๆ ก็ว่า สวากุขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่มีที่จะขัดจะแย้งหรือไม่มีที่จะเพิ่มเติมหรือส่งเสริมตรงไหนอีก เรียกว่าสวากุขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ขอให้ปฏิบัติตามนี้เกิดมรรคผลนิพพานจะเป็นของผู้ปฏิบัติเสียเอง ไม่มีใครจะแบ่งส่วนหรือตัดหรือคัดค้านต้านทานได้เลย ให้ปฏิบัติตามนั้น มีตลอดไปถ้ามีผู้ปฏิบัติตาม ถ้าไม่มีจะกอดชายจีวรของพระพุทธเจ้าอยู่ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร

นี่เราก็จวนเข้ามาแล้ว ไปไหนมาไหนก็ลำบากลำบากแล้วเดี๋ยวนี้ ห่วงโลกก็ห่วงด้วยความเมตตา ไม่ได้อยู่ละวันหนึ่งไปๆ เพราะความเมตตา สำหรับเราเราหมดห่วงแล้ว เราไม่มีอะไร อย่างพาโลกดำเนินอยู่นี้เราก็มองไม่เห็นอะไรทั้งนั้น เราไม่เอาจริงๆ ด้วย มีเท่าไรๆ เราโละหมดเพื่อโลกสงสาร อย่างทำบุญให้ทานเพื่อโลกทั้งนั้น เราไม่เอาเราพอ ไม่มีอะไรพออย่างเลิศเลอยิ่งกว่าหัวใจกับธรรมเข้าเป็นอันเดียวกันแล้วพอ พออย่างเลิศเลอ สิ่งเหล่านั้นมันเลิศเลอที่ไหน ถึงจะเอาเข้ามาเสริมมันก็ไม่เลิศเลอ แล้วจะ

เข้ากันได้ยังไง เพราะฉะนั้นนิทานสรรเสริญซึ่งเป็นของไม่เลิศเลอจะเข้ากับจิตดวงที่บริสุทธิ์เลิศเลอแล้วได้ยังไง เข้าไม่ได้ นั่น มันรู้อยู่ในหัวใจ

ศาสนาจะไม่มีเหลือเพราะไม่มีผู้ปฏิบัติ เหยียบไปย่ำมาอยู่ชั้นละ ธรรมดาถูกกิเลสค้นหาเหยียบแหลก มรรคผลนิพพานไม่มี ๆ ที่มีก็มีแต่ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมความดีความดีดตะเยอทะยานนั่นละ ที่เหยียบธรรมอยู่ทุกวันนี้ หาความสุขไม่ได้นะพวกนี้ พวกหาความสุขไม่ได้ ท่านที่ถูกกิเลสเหยียบท่านไม่มีอะไร ก็มีแต่พวกกิเลสมาเหยียบแล้วก็เหยียบหัวมันเอง ไม่ใช่เหยียบพระพุทธเจ้า เหยียบหัวมันเอง จะไปเหยียบท่านได้ยังไง ท่านพ้นแล้วนี้ พวกนี้ตั้งใจปฏิบัตินะนักปฏิบัติเรา อย่ามาเร่ง ๆ ร้อน ๆ หัวใจฝึกให้ดีได้ ทำให้เลวเลวได้ ใจเป็นของฝึกได้มาจากพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ เป็นศาสดาได้ เพราะการฝึกฝนอบรม สวากได้เป็นเพราะการอบรมศึกษา ไม่อบรมตายทิ้งเปล่า ๆ มีแต่ลมหายใจผุด ๆ แดกลงไปนี่ก็เป็นดิน น้ำ ลม ไฟ ใจก็ไปเสวยกรรมตัวเอง ซึ่งส่วนมากมักจะทำแต่ความชั่วจมลง ๆ เท่านั้น หาความดีไม่มีติดตัวนะ เอาละวันนี้พูดเท่านี้ละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*